

Wat een

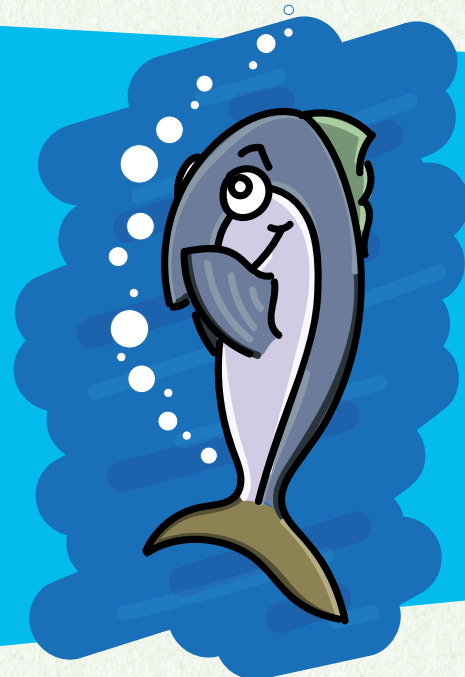
knal!

Scheten, ruften, knetteren, een windje laten ... wij hebben er best wel wat uitdrukkingen voor, ondanks dat het voor ons mensen een enigszins lastig onderwerp is. En dat terwijl het heel natuurlijk is dat er bij de stoelgang gassen ontstaan die ook weer moeten ontsnappen. In het dierenrijk heeft “flatulentie”, zoals het in de vaktaal wordt genoemd, niet tot doel om darmgassen kwijt te raken. Daar zijn zeer verschillende functies ontstaan.

Uw Oskar

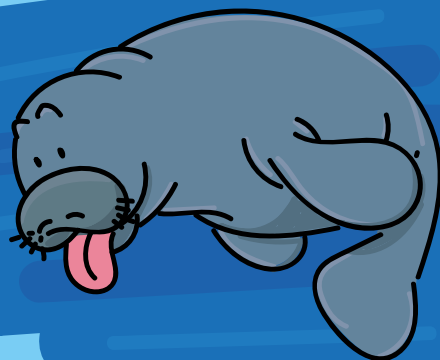
De **kleine haring** kan bijvoorbeeld een ongelofelijke 5 seconden achter elkaar scheeten laten, soms zelfs nog langer. Hij kan op verschillende toonhoogten winden laten en gebruikt de scheet om met andere haringen te communiceren. Daarvoor laat hij lucht uit de zwemblaas in het spijsverterings- en anale kanaal stromen en kan daarmee dan deze scheet opwekken.

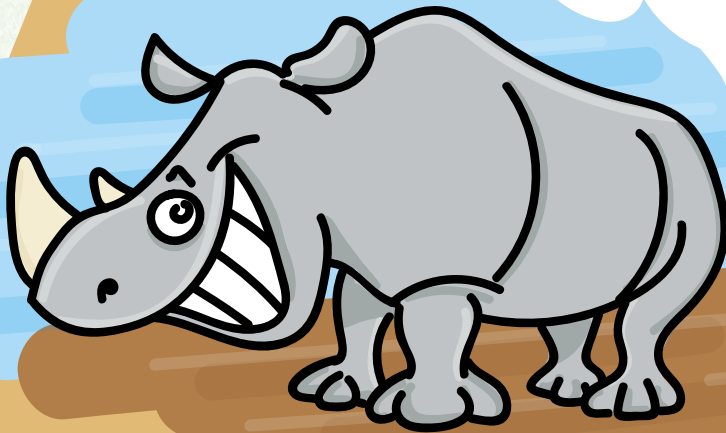

Bij de **luiaard** zegt zijn naam het al. De luiaard is altijd heeeel erg langzaam onderweg en zijn spijsvertering verloopt met dezelfde snelheid of traagheid. Om de bladeren die hij gegeten heeft te verteren, heeft het maagdarmkanaal van de luiaard meerdere dagen nodig. Daarbij ontstaan natuurlijke gassen. Die nemen echter niet de “achteruitgang”. Om een windje te kunnen laten, gaan de gassen via de darm naar de longen en zo kunnen de bedaarde boombewoners het “windje” heel eenvoudig uitademen. Fenomenaal, toch?

De **zeekoe** uit de Caraïben gebruiken hun scheten als “aandrijvingsgas”. De grijze zeekoeien hebben kleine gasdepots in hun darmen waarin ze de „uitlaatgassen“ van de spijsvertering kunnen opslaan. De gevulde darmzakken functioneren als zwembandjes. In gevulde toestand zorgen ze ervoor dat deze zeereuzen niet zinken, maar rustig in de zee dobberen. Als de dieren naar de zeebodem willen duiken, laten ze gewoon lucht ontsnappen en zinken ze meteen omlaag. Alleen bij een verstopping wordt het moeilijk, want dan blijft hun poep wel aan het oppervlak drijven.

Ook de **zandtigerhaai** gebruikt de gassen om naar boven te drijven in het water. Het dier slikt lucht in en slaat deze op in de maag - waardoor het automatisch omhoog stijgt. Wanneer hij weer de diepte in wil gaan, laat de haai de lucht via zijn achterwerk ontsnappen.

De grootste stinkers van het dierenrijk en absolute schetenkampioenen zijn de **neushoorns**. Ze behoren net als de olifanten en ook paarden tot de zogenaamde “einddarmfermenteerders“. Dat betekent dat hun voeding pas in het laatste deel van het spijsverteringskanaal wordt verteerd. En omdat de dikhuiden onophoudelijk moeilijk verteerbaar groenvoer eten, ontstaat daarbij veel dikke lucht. Die laten de neushoorns regelmatig vliegen - dat stinkt ontzettend!

Overigens: de zwavelgeur die ontstaat door de gist die bij de alcoholgisting zwavelwaterstof produceert, wordt door Engelstalige bierbrouwers niet voor niets “rhino fart“ genoemd, vertaald: **neushoornscheet**.

Dat scheten bedoeld zijn voor de communicatie en als hulp dienen bij het zwemmen is wel bijzonder, toch? Maar het meest opvallend is het verdedigingsmechanisme van de geringe **Arizonakoraalslang**. Die zuigt bij dreiging lucht in de cloaca, dus de uitgang voor uitwerpselen, urine en eieren, om daarna een harde knal te laten horen die bovendien ook nog stinkt. Daardoor slaat elke vijand op de vlucht.

Natuurlijk kan dit dier zijn gif ook gebruiken om zich te verdedigen, maar als een scheet voldoende is, waarom zou je dan zwaar geschut in stelling brengen?!

